

Матю Стоувър - „Острието на Тишал“

Единственият начин да ви обясня защо никога няма да ме видите отново, е, като ви разкажа за Хари.

Ето как си представям разговора, който ме вкара в живота на Хари Майкълсън. Аз не съм присъствал – не знам подробностите, – но образите в главата ми са ярки като шамар през устата; за да бъдеш добър магьосник, въображението ти трябва да е силно, с усет към детайлите – а аз съм най-добрият, завършвал някога Консерваторията.

Ето как си го представям:

– Всичко е тук, в телеметрията – казва Администратор Уилсън Чандра, ректорът на Консерваторията на Студията. Избърсва потните си длани в подгъва на хламидата си и примигва от парещия облак цигарен дим. После облизва устните си – те са месести и винаги сухи – и поглежда надолу към редиците от обучаващи се магьосници, които медитират, ужасно концентрирани. Аз не съм в този клас между другото; тези са начинаещи.

– Той се справя много добре по академичните дисциплини, знаете – продължава Чандра. – Разбира отлично западния диалект и овладява прекрасно културните традиции на Първия континент, но както виждате, той едва успява да поддържа алфа-съзнание, да не говорим за преминаването към бета-съзнание, което е необходимо за успешно заклинателстване, и ние, ние работим само с второ ниво на Разсейване, приблизително каквото е например, когато сме в стая в някоя градска странноприемница, и при такива обстоятелства аз просто не вярвам...

– Какво ще кажеш да млъкнеш малко? – казва другият мъж зад техническия пулт. – Божичко, колко ме отегчаваш!

– Аз, въъ... – Администратор Чандра прекарва ръка през оредяващата си коса, мокра от пот въпреки климата. – Да, Бизнесмен.

Бизнесмен Марк Вило, Патронът на въпросния студент, премества тънката воняща пура от единия край на устата си в другия и се навежда над стъкления панел, за да го види по-добре.

Бизнесмен Вило е ниско, мършаво, кривокрако човече с маниерите на хамалин и енергията на изнервен боен петел. Неведнъж съм го виждал из мрежата: невзрачна фигура, облечена с традиционния си спортен екип и наметало, човек веднага си спомня, че е роден в семейството на Търговци. Той беше поел семейния бизнес – транспортна фирма с три камиона – и на негова основа беше изградил могъщата корпорация „Вило Интерконтинентал“. Още на четиресет и няколко годишна възраст беше откупил договора на семейството от техния Бизнес Патрон и сега се смяташе за един от най-богатите – извън семействата на Незаетите – жители на Западното полукълбо. Из мрежата го наричаха Късметлията милиардер.

Ето защо Администратор Чандра сега е тук; обикновено той си има много по-важна работа, отколкото да забавлява гостуващите Патрони. Но протежето на Вило – първият студент в Консерваторията, който той спонсорираше – здравата се дъни и е на път да бъде изхвърлен, така че Администраторът иска да смекчи разочарованието на Бизнесмена и може би в някаква степен да запази благоразположението му с надеждата, че в бъдеще Вило може да спонсорира и други студенти. В края на краищата това също е бизнес. Спонсорирането на актьор може да бъде изключително доходно, ако актьорът постигне успех – ако не вярвате, попитайте баща ми. Администраторът иска да обясни на Вило, че една отделна неуспешна инвестиция не означава, че и бъдещите подобни инвестиции също ще претърпят нespoлука.

– А също така има и, въъ... редица проблеми с дисциплината...

– Мисля, че ти казах да си затваряш устата.

Вило продължава да гледа надолу към протежето си – деветнайсетгодишен младеж с не особено впечатляваща физика, Работник от Сан Франциско.

Младежът стои на колене върху протрития си синтетичен килим с големина метър на метър, сплел ръцете си в техниката на Трите пръста. От трийсетте студенти в стаята само той е със затворени очи. Останалото го разказва потокът от данни, който тече от датчиците на слепоочията му към централния компютър на Консерваторията: въпреки бавния ритъм на дишането му – три вдишвания за минута – пулсът му е над осемдесет удара в минута, равнището на адреналин надвишава оптималните 78 процента, а пиковите в електроенцефалограмата му наподобяват стросено стъкло.

Вило изважда угарката от устата си.

– Защо, по дяволите, изобщо сте го вкарали в курса по магия?

– Бизнесмен, вече обсъждахме това при приемането му. Неговата памет и резултатите от теста за пространствено визуализиране са близки до равнището на гений. Безспорно той има интелектуалната основа да стане великолепен адепт. Обаче е емоционално нестабилен, склонен към ирационален гняв и е, въъ... неконтролируемо агресивен. Знаете, в семейството му има случаи на душевни заболявания, баща му е понижен от Професионалист в по-долна каста след поредица от нервни срывове.

– Е, и? – пита Вило. – Какво от това? Аз познавам това хлапе; той работи за мен от две години. Разбира се, че е избухлив. Кой не е? Но той е умен и е корав като проклетия ток на обувката ми. – Той се усмихва хищнически, показвайки зъбите си. – Напомня ми за мен на неговите години.

– Нали разбирате, Бизнесмен, че предприемаме тези стъпки само за да ви избавим от разходите по спонсорирането на младеж, който почти със сигурност ще загине при първото си прехвърляне?

– И? Това е негова грижа, не моя. Парите... – той плюе късче тютюн на пода – не са проблем.

– Той просто никога няма да стане ефикасен заклинател. Съжалявам, но има определени ограничения, наложени от Студията. Изпитите, провеждани от Дипломната комисия, са доста тежки.

Чандра посяга към Вило, сякаш иска да го хване за ръката и да го отведе оттук.

– Може би ще искате да ви покажа новата ни експериментална програма – школата за жреци? Този вариант на заклинателството има предимството, че практикуващият влиза в транс само при строго контролирани условия – под маскировката на религиозен ритуал...

– Стига с тия глупости. – Вило отново пъхва пурата в устата си. – Вложил съм куп пари в това момче. Куп. Не ми пука за ограниченията на Студията или за шибаните изпити. Хлапето ще завърши успешно тоя кенеф и после отива в Отвъдие.

– Боя се, че това просто е невъзможно.

– Лъжец ли се опитваш да ме изкараш? – Очите на Вило сякаш се отдръпват назад в лицето му, стават дребни и опасни. Той стоварва следващата дума като удар с чук: – Администратор?

– Моля ви, Бизнесмен, трябва да разберете, той е в програмата за магьосници от четиринайсет месеца, ние трябва или, или, въъ... да го изпитаме, или да го изхвърлим поне за още десет месеца, и такова, неговият напредък...

Вило се извъръща към прозореца; той е по-заинтересован от огънчето на върха на пурата си, отколкото от пелтеченето на Чандра.

– Родителите ти къде живееха, в Чикаго, нали? В онзи красива дървена къща на Фулъртън, западно от Кларк?

Чандра застива. По гърба му потича струйка ледена пот.

– Да, Бизнесмен...

– Нали си наясно, че аз не правя лоши инвестиции? Следиш ли ми мисълта? Хари ще получи своя шанс.

– Бизнесмен, аз... – изрича Чандра отчаяно, после с колосално усилие на волята овладява гласа си. – Има и други възможности, които може да бъдат разгледани...

– Слушам те.

– Бизнесмен, може би избързах с предположението, че Майкълсън няма да се справи. В края на краищата той е в потока по Бойна магия, която е най-сложната дисциплина, но е единственото място, където неговата, въз... агресивна натура може да проработи в негова полза. Моята идея – с ваше разрешение – е да му осигурим наставник.

– Той няма ли си наставници? За какво, по дяволите, ви плащам?

– Има, разбира се, сред учителите. Но Майкълсън не реагира добре на преки заповеди. Той, въз... – Чандра решава да не разказва за бруталния побой на Майкълсън над инструктора Пулман. Аз знаех за това, както и повечето от студентите в Консерваторията; това беше клюката на годината. Чандра смята, че проблемът е разрешен и че преподавателят в края на краищата си е получил заслуженото. Според Администратора да задириш момче с психосексуални разстройства като тези на Майкълсън, е направо престъпна безотговорност. От гледна точка на студентите Пулман беше противен дребен опипвач и повечето от нас искаха да направят това, което направи Майкълсън. – Имах предвид по-скоро друг студент – някой, който няма власт над него, но който би могъл, такова, да му бъде приятел.

– Той, какво, няма ли си достатъчно приятели?

– Бизнесмен – рече Чандра, нервно усмихвайки се, – той изобщо няма приятели.

И точно тогава той решава да ме повика.

Отвъдие.

Когато „Уинстън Трансфер“ за пръв път отвориха проход от Земята до Отвъдие, Студията вече стоеше зад гърба им, готова да направи първата стъпка. Отвъдие е страна на дракони и демони, хипогрифи и сирени, съмнителни магьосници и крадци, могъщи заклинатели и благородни рицари.

Безброй фантазии станаха истина.

Аз мечтаех за него. Жадувах Отвъдие, както фанатиците копнеят за Божието докосване. Когато бях на седем години, баща ми ме взе да гледам директно едно от ранните Приключения на Реймънд Стори и докато Стори изричаше Думата на Мощта и Чукът на Дал'канит удряше злото огре и сплескваше мозъка в зловещо усмихната му десетгалонова глава, аз усетих замайващото ехо от насладата на актьора от битката и полъха от използваната магия, и... знаете – това не може да се изрази с думи.

За десетия ми рожден ден баща ми ми подари куб със запис на епичното тридневно сражение на Стори с безумния дракон Ша-Рикинтеър. Когато го гледах за пръв път, знаех, че ще го превъртя още хиляди пъти.

Трябваше да го направя. Трябваше да отида там.

Последвалите десет години само засилиха решимостта ми.

Всичко в живота ми вървеше идеално. Бях първенецът на потока, имах най-високия психорейтинг, постиган някога в Консерваторията, пластичните операции за превръщането ми в елф вървяха перфектно и аз бях на върха на щастието си, когато Чандра ме извика в офиса си, за да ми отнеме всичко.

Когато влязох при него и седнах на предложеното ми кресло, си нямах никаква представа какъв разговор беше имал той току-що. Очаквах поредната похвала за впечатляващия ми напредък, затова новината, че ще стана новият наставник на този антисоциален, раздразнителен Работник, ме зашемети.

Обаче с нищо не го показах; ние, Бизнесмените, сме обучавани да приемаме лошите новини хладнокръвно.

– Съжалявам, Администратор – казах му, потупвайки предпазната си маска. – Не мисля, че ще имам време за това. Дипломирам се след четири месеца и ми предстоят още шест операции.

Когато го нарекох Администратор, Чандра видимо потрепна; той мразеше да му напомням, че съм от по-висша каста. А аз го правех от време на време, когато беше необходимо да го поставя на мястото му.

Но този път той само поклати глава.

– Не ме разбра, Крис. Това не е молба. Момчето се нуждае от наставник. Нуждае се от най-добрия наставник, а ти си първенецът на потока по магия. Ще му подадеш ръка и ще го научиш на всичко, което е необходимо да знае, за да си вземе изпитите по Бойна магия. Точка по въпроса.

– Не съм заинтересован, Администратор. – Кога тази мърша най-накрая ще се научи? – Попитайте някой друг.

Той се изправи, заобиколи голямото си бюро от розово дърво, облегна се с лакти на него и събра пръстите на двете си ръце.

– Независимостта на Дипломната комисия е неприкосновена. Не мога да им повлияя да пропуснат неподготвен студент, но определено мога да не допусна някой студент до изпитите, ако реша. Без моя подпис никога няма да припариш до Комисията.

Той ме гледаше толкова вторачено, сякаш искаше да надникне във вътрешността на черепа ми, и в очите му имаше нещо мрачно и плашещо – зловещ, безличен глад, който накара стомаха ми да се свие.

Изглеждаше някак познато, но не можех да си спомня къде съм го виждал преди.

– Сега разбра ли ме? – попита той. – Ако Майкълсън не се дипломира, няма да се дипломираш и ти.

Светът под мен се разклати и аз се вкопчих в облегалките на креслото, за да не полетя в междузвездното пространство. Да не се дипломирам? Никога да не отида в Отвъдие? Това не беше дори смъртна присъда – това беше полъхът на бравата на палача. Причерня ми пред очите. Когато отново бях в състояние да говоря, първото, което ми хрумна, беше да блъфирам.

– Не можете да направите това! Дори само да си помислите да ме изхвърлите, баща ми...

– Ще ми бъде благодарен, знаеш добре това.

Това ме накара да млъкна за момент. Знаех, че е прав.

– Но аз? Хайде, Ад... въз, ректоре. Искам да кажа... Божичко, трябваше да се дипломирам още миналия семестър, но се забавих заради операциите... Ако ме изхвърлите, ще ходя с тая физиономия до края на живота си! Ако съм Актьор, е друга работа, но...

Главата на Чандра се поклати върху тънкия му врат; той изглеждаше много стар и слаб, но все още беше опасно отмъстителен, като изкуфял крал.

– Това момче Майкълсън – рече той, – Патронът му е Марк Вило.

– Гангстерът? – попитах аз смаяно.

Баща ми говореше за него от време на време, за това как позори цялата ни каста.

– Той беше, въз... тук днес. Той е... той е много заинтересован Майкълсън да продължи напред. Крайно заинтересован. Той, въз... той... – Чандра се извърна и се изкашля, за да скрие треперенето в гласа си. – Той ме попита за семейството ми.

– Аха. – Сега вече разбрах. Администраторът беше решил да се справи с проблема, като го прехвърли на моите рамене. Глупаво – баща ми би му се изсмял и би направил някои

оскърбителни коментари за цялата каста на Администраторите, с тяхното малодушие и склонността им да прехвърлят отговорността в чужди ръце.

Но на мен не ми беше до смях. Спомних си дочутия разговор между двама от Работниците на баща ми, когато единият помагаше на другия да се измъкне от наказателния кафез: „Предполагам, че най-доброто, на което можеш да се надяваш, е да оставаш незабележим“.

Мен ме бяха забелязали. И простият факт, че той беше от по-нисша каста, нищо не значеше. Това мекотело държеше бъдещето ми в ръцете си и не можех да направя нищо друго, освен да се усмихна и да приема нещата, както подобава на един Бизнесмен.

– Добре, ректоре – казах аз, старайки се да изглеждам колкото се може по-уверен. –
Дайте да видя досието му.